

schreed naar het donkergroen massief der ledikantgordijnen, werden die gordijnen plots heftig bewogen.

Een magere hand uit een witte mouw sloeg ze weg en Simon's bleek gezicht keek angstig verschrikt om den saamgeknepen plooi.

„Jie?”

„Lurkus soupçonnerde dat je ziek was,” loog Jan.

„Lurkus?”

En als Jan knikte:

„Was die dan hier?”

„Je sliep.”

Simon's hand liet den gordijnplooi los, het groene damast viel terug. Een oogenblik bleef het stil.

Dan klonk Simon's stem zacht:

„Ik ben niet ziek.”

Jan aarzelde even, dan wendde hij zich om, ten einde de kamer weer te verlaten, doch Simon scheen zijn bewegingen te beluisteren.

„Jan.”

„Noe?”

Het antwoord bleef even uit.

„Je moet es kieken....” beefde Simon's stem dan wat heesch.... „op de schrijftafel leit 'n brief.... lees die maar es.”

Zonder een woord te zeggen trad Jan naar den hoek bij 't raam, waar de schrijftafel stond; hij nam den brief op, schoof met een ruk een der overgordijnen open.

In het nuchter bleeke licht van den grauwen dag, die nu naar binnen viel, stond hij dan, het lorgnet scheef geknepen op den grooten mageren neus en las, de smalle spleetoogen in gefronste turing.

Eenige oogenblikken bleef het doodstil in de kamer.

Dan wierp Jan met een verachtelijk gebaar den brief terug op de schrijftafel, keek over zijn lorgnet naar de groene gordijnen van het ledikant, bleef zoo even, als wachtend, roerloos staan.

„Heb je 'm gelezen?” vroeg Simon eindelijk zacht.

„Ja.”

Weer viel de stilte.

„Je begriep dat.... dat noe uut is....” fluisterde Simon dan.

„Gelukkig.”

Simon zei niets meer.

Nog even bleef Jan staan.

„Als je soms boven wilt ontbieten....” vroeg hij plots.

„Nee, dankje.... ik sta zoo wel op.”

Simon zuchtte, diep en wat stootend. Toen ging Jan zacht heen, deed de deur heel voorzichtig achter zich toe, of daarbinnen toch een zieke lag.